

Scrisoare Duhovnicească

MITROPOLIA ORTODOXĂ ROMÂNĂ
PENTRU GERMANIA, EUROPA CENTRALĂ ȘI DE NORD

ANUL XIX, NR.4(216)/2015

BULETIN DE INFORMAȚII

APRILIE. 2015

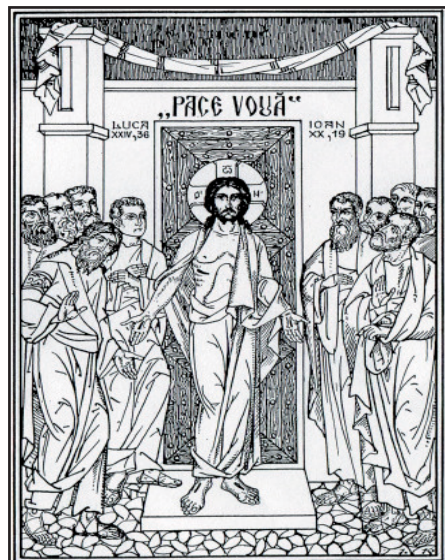
Gândul bun ne înviază în fiecare zi*

„Nu vă potriviți cu acest veac, ci schimbați-vă prin înnoirea minții” (Rom 12, 2)

Preacucernici Părinți și iubiți credincioși, Hristos a înviat!

Dăm slavă și mulțumire bunului Dumnezeu că ne-a învrednicit să ajungem în pace la marele Praznic al Învierii Domnului nostru Iisus Hristos. După ce ne-am pregătit cu post și cu rugăciune și prin mărturisirea păcatelor în Taina Spovedaniei, ne bucurăm astăzi de Învierea Domnului prin care El a biruit moartea, „vrăjmașul cel din urmă al omului” (cf. I Corinteni 15, 26), a dăruit oamenilor iertarea păcatelor și le-a deschis tuturor calea către Împărăția lui Dumnezeu. Învierea Domnului este adevărul suprem și temeliea credinței noastre creștine. Căci „dacă Hristos n-a înviat, zadarnică este credința voastră, sunteți încă în păcatele voastre”, zice Sfântul Apostol Pavel (I Corinteni 15, 17). Noi credem cu tărie în Învierea Domnului care este și învierea noastră zilnică din păcatele și ispitele care ne împresoară, iar după moartea trupului, și învierea noastră veșnică. În fiecare zi, prin greutățile și încercările prin care trecem, simțim cum elanul vieții ni se împuținează, ca și când am muri parțial, dar simțim și cum înviem imediat dacă ne rugăm lui Dumnezeu, adică biruim durerea și necazul, iar viața ni se înnoiește. Aceasta este minunea Învierii Domnului, care nu-i doar un fapt istoric petrecut acum 2000 de ani, ci o realitate permanentă, prezentă în viața noastră și care ne salvează din necazuri și suferințe - oricât de grele ar fi acestea - și ne salvează și din moarte, dacă ne silim să fim una cu Hristos. Puterea Învierii în viața noastră de toate zilele se arată în primul rând prin aceea că suntem curajoși în lupta cu ispitele vieții și răbdători în necazuri și greutăți, până când, încetul cu încetul, le biruim cu totul. O cântare din această noapte sfântă a Învierii spune: „Astăzi toate s-au umplut de bucurie: și cerul și pământul și cele dedesubt”. Sufletele noastre, cerul și

pământul și toată zidirea lui Dumnezeu, toate sunt acum pline de bucuria Învierii, care rămâne în noi și în lume atâta timp cât îl avem pe Hristos în inima noastră. Toată viața noastră, zi de zi și ceas de ceas, poate fi un Paște neîncetat dacă ne silim să-L purtăm pe Hristos viu în sufletele noastre, prin rugăciune.

Iar semnul că Hristos cel Înviat este în sufletul nostru, este tocmai bucuria și pacea pe care le avem în noi și pe care nimeni nu ni le poate lua. Sfântul Apostol Pavel se întreabă: „Cine ne va despărți pe noi de dragostea lui Hristos? Necazul, sau strâmtorarea, sau prigoana, sau foametea, sau primejdia, sau sabia”? Și tot el răspunde: „Sunt încredințat că nici moartea, nici viața..., și nici o făptură nu va putea să ne despartă de dragostea lui Dumnezeu, cea întru Hristos Iisus, Domnul nostru” (Romani 8, 35-39). Dacă ne lăsăm abătuți și întristați înseamnă că l-am uitat pe Hristos care trăiește ascuns în noi de la Botez și am devenit pradă gândurilor negative, de descurajare sau de deznădejde, strecurate în mintea și sufletul nostru de cel rău. Aceste gânduri de la diavolul ne tulbură și ne împovărează viața. De aceea nu trebuie să acceptăm nici un gând rău, ci numai gândurile bune și curate care vin de la Dumnezeu. Să nu uităm că fiecare gând

este încărcat de o energie pozitivă, dacă gândul este bun, sau negativă, dacă gândul este rău. Influența gândurilor asupra ființei noastre și asupra semenilor noștri este deosebit de mare: gândurile bune ne înseninează viața, ne dau curaj și răbdare în lupta cu greutățile vieții, pe când gândurile rele ne robesc și ne pervertesc viața, ne tulbură și ne chinuesc permanent. Având mereu gânduri bune față de cei ce ne urăsc sau nu ne vor binele, îi vom câștiga, încetul cu încetul, de partea noastră, căci gândul bun, chiar neexprimat, îi influențează în bine.

Părinții noștri duhovnicești, care au avut o mare experiență cu privire la influența gândurilor, ne învață să fim atenți la fiecare gând care ne apare în minte și să primim numai gândurile bune, pentru ca viața noastră fie mereu senină și să avem pace și bucurie în suflet. Părintele Tadei (+ 2003) de la mănăstirea Vitovnița din Serbia, care toată viața sa i-a învățat pe oameni să se păzească de gânduri rele, repeta mereu: „cum îți sunt gândurile, așa îți este și viața”. Acesta este și titlul unei cărți a lui tradusă și în românește. Dacă te silești să ai mereu gânduri bune, vei fi un om bun și fericit, iar dacă accepți gânduri rele, vei fi un nemulțumit și un nefericit!

Toți Părinți duhovnicești vorbesc și despre un „război al gândurilor”, pe care-l cunoaștem fiecare, dacă suntem atenți la mișcările minții noastre. Văzduhul este plin de duhuri bune, dar și de duhuri rele, care se prezintă la poarta minții noastre ca să fie primite sub formă de gânduri. Omul credincios nu va lăsa nici un duh sau gând rău să intre în mintea sa, ci numai pe cele bune. Dacă lăsăm să intre în minte gânduri de necredință, de mânie și de răzbunare, de mândrie, de lăcomie, de desfrânare, de critică și de judecată a semenilor, de ceartă, de nemulțumire cu starea pe care o avem, de minciună, de frică și de deznădejde, care sunt tot atâtea duhuri rele, vom fi ușor biruiți de ele și vom avea mult de suferit. Cât de nefericiți pot fi bieții oameni stăpâniți de astfel de patimi care s-au înrădăcinat în

ei, pornind tocmai de la gândurile rele pe care le-au acceptat și cu care s-au obișnuit! Îmi sună până astăzi în urechi cuvintele Părintelui Cleopa (+ 2009) de la mânăstirea Sihăstria, care-i învăța pe credincioșii adunați în masă în fața chiliei lui: „Fiți atenți la gânduri și nu lăsați să vă intre în minte și în inimă decât gândurile bune. Dacă primiți gânduri rele, acestea, cu timpul, vă vor chinui, de nu veți mai știți cum să vă scăpați de ele”. Și zicea, mai departe, Părintele că „Sfinții numesc gândurile rele „furnico-leu”, pentru că la început ele au puterea furnicii, dar după ce te obișnuiești cu ele, vor avea puterea leului”. O altă mare ispită care ne tulbură pacea și bucuria sufletului este aceea a prea multelor griji pe care ni le facem. Viața nici unuia dintre noi nu este ușoară. Ne confruntăm zilnic cu tot felul de probleme, cărora trebuie să le facem față cheltuind multă energie sufletească. De multe ori ne simțim epuizați. De aceea trebuie să strigăm mereu după ajutorul lui Dumnezeu, Care ne știe ne-cazul și suferința și este singurul Care ne poate ajuta cu adevărat. Curajul și elanul vieții sunt energii divine care se înnoiesc și se înmulțesc în noi atunci când ne rugăm acasă, la serviciu, pe drum și în orice loc, dar mai cu seamă când mergem la biserică și ne rugăm împreună cu semenii noștri. La biserică ascultăm și Cuvântul lui Dumnezeu, care este plin de învățături pentru viața noastră de zi cu zi. Între multe alte învățături, Mântuitorul Iisus Hristos ne îndeamnă să nu ne împovărăm viața cu grija zilei de mâine, ci să punem toate grijile noastre înaintea lui Dumnezeu și să ne încredințăm întru totul purtării lui de grijă.

Căci Dumnezeu poartă de grijă fiecărei fapturi, cu atât mai mult omului, creat după chipul și asemănarea Sa. „Nu vă îngrijiți de ziua de mâine, căci ziua de mâine se va îngriji de ale sale. Ajunge zilei răutatea ei” (Matei 6, 34). Aceasta nu înseamnă să nu ne facem, dacă este nevoie, planuri pentru ceea ce trebuie să facem în viitor. Dar orice plan și orice gând de viitor le încredințăm lui Dumnezeu și-L rugăm ca El să le îplinească după voia Sa și nu după cum vrem noi. Altfel gândul la viitor ne împovărează de prisos ziua prezentă. De aceea Părintele Tadei zice: „Omul este o faptură rațională, creată de Dumnezeu ca să poarte greutatea unei singure zile”. Deci să nu ne împovărăm ziua de astăzi cu grija zilei de mâine și de viitor, căci vom cădea de prea multă povară.

lubiți credincioși,
Sfântul Sinod al Bisericii noastre a declarat anul 2015 ca „an omagial al misi-

unii parohiei și mânăstirii, azi” și totodată ca „anul comemorativ al Sfântului Ioan Gură de Aur și al marilor păstori de suflete din eparhii”.

Suntem deci chemați să ne angajăm cu toții în misiunea parohiei de care aparținem și să contribuim fiecare la întărirea vieții parohiale, ajutându-l pe părintele nostru duhovnicesc în lucrarea sa liturgică și socială, de slujire a semenilor aflați în suferință sau în diferite lipsuri. Sfântul Ioan Gură de Aur vorbește aici de „Taina Altarului” și de „Taina fratelui”, care nu pot fi despărțite. Slujim la Altar, dar slujim și pe frații aflați în nevoie. Toți credincioșii parohiei sunt misionari, în frunte cu preotul; toți sunt chemați să-l propovăduiască pe Hristos prin viața lor de credință, de ascultare, de smerenie, de susținere a parohiei în diferitele proiecte pe care le are. Parohia este o familie duhovnicească unită prin dragostea și înțelegerea între membrii ei, care se ajută întreolaltă și ajută și pe alții. Un credincios bun este un misionar, începând cu familia sa, în care se străduiește să ducă mereu de la Biserică Duhul lui Hristos, adică pacea și buna înțelegere pentru ca să-i câștige pe toți pentru Hristos. Mai cu seamă copiii așteaptă exemplul bun al părinților, adică dragostea și blândețea lor, rugăciunea lor și răbdarea în necazuri și greutăți.

Nu putem să-i atragem pe copiii la Hristos, nici pe cei maturi, decât prin blândețea și bunătatea noastră. Iar ca să fim blânzi și buni, avem nevoie toți - preoți și credincioși - de multă rugăciune și de multă nevoie duhovnicească. Pentru întărirea vieții parohiale, vă pun la inimă să organizați ore de religie pentru copii, întâlniri cu tinerii, cu familiile, pelerinaje la mânăstirile din țara noastră și de la Locurile Sfinte. Între 4 și 7 septembrie anul acesta va avea loc la Cluj o mare adunare a tinerilor ortodocși din Europa, la care m-aș bucura să participe cât mai mulți tineri și din Mitropolia noastră.

Mulțumindu-vă tuturor pentru angajarea în viața de parohie și pentru susținerea proiectelor de construcții și înfrumusețări de biserici, precum și a proiectului „Burse pentru copii săraci din Moldova” și dorindu-vă să petreceți Sfintele Sărbători ale Învierii Domnului cu pace și bucurie, chem binecuvântarea Domnului peste voi toți, părinți și copii, tineri și vârstnici și vă asigur de rugăciunea mea stăruitoare către Hristos Domnul, cel înviat din morți, a Căruia fie slava, cinstea și închinăciunea în veci!

Hristos a înviat!

† Mitropolitul Serafim
*Pastorală la Sf. Paști 2015

Ajutorarea aproapelui între filantropie și datorie socială

Filantropie înseamnă iubire de om. Și cum numai Dumnezeu este iubire, înțelegem că nu ne putem iubi unul pe altul decât dacă vom primi în dar iubirea Care este Dumnezeu. Iubirea noastră unul către celălalt nu poate fi decât mărturisirea și exercitarea iubirii lui Dumnezeu de la unul către celălalt. Din cauza căderii noi nu ne mai dăm seama de lucrul acesta. Aproapele! Știm bine și din Sfânta Scriptură și din viața de zi cu zi cine-i aproapele nostru. ... Voi sunteți lângă mine. Voi sunteți aproapele meu. Pe voi am poruncă să vă iubesc. Și acum nu e greu pentru că suntem în poziții și roluri care favorizează iubirea. Altfel e greu. Deși noi credem că suntem foarte iubitori, descoperim adesea că nu e chiar așa... Auzim adesea declarații sincere de genul: „Eu iubesc oamenii! Iubesc pe toată lumea!”. Și dacă insiști să afli dacă nu e totuși cineva pe care nu-l iubește persoana respectivă, poți afla că, da, ar fi câteva persoane: o colegă de serviciu, o vecină, mama soacră... dar asta din cauza lor, evident! Încolo, pe toată lumea. De aici aflăm că numai cu aproapele nostru avem probleme în iubire. De ce? Pentru că atunci când cineva e prea aproape îi vedem mai întâi defectele, sau nu-l vedem deloc, sau vedem mai ales ce proiectăm pe el.

Iubirea aproapelui este la început familială. Găsiți asta peste tot. Aproapele era Eva, aproapele era Adam. Și acum, prima slujire pe care o facem este în cadrul familiei noastre. Acolo ne ajutam aproapele...

Acum să ne oprim puțin la expresia „ajutorarea aproapelui între filantropie și datorie socială”. Extrem de interesant! Ce este datoria? Datoria este o regulă, o chemare din afara mea. Eu sunt așezat într-o anumită postură și mi se spune ce sunt dator să fac prin ceea ce sunt, prin ceea ce am fost instituit. Datoria a apărut după ce Eva a mâncat din pomul oprit și Adam a luat fără să se întrebe ce face. Atunci a apărut sămânța a ceea ce numim noi societate. Atunci omenirea nu a mai fost o familie, nu a mai fost un singur trup. Până la venirea Mântuitorului, când Biserica ne-a adunat și suntem iarăși un singur trup în El, n-a mai fost omenirea om. Diversitatea a căzut în adversitate. Atunci iubirea firească a devenit datorie. Și deși iubirea din datorie nu era filantropie, ea a avut rolul ei în devenirea omului și conviețuirea lui în limitele unei anumite bunătăți...

Trimiterea în slujirea aproapelui este prima dimensiune a iubirii creștine, a filantropiei: oricine se duce la cineva în

numele lui Hristos, este trimisul Lui, martorul Lui. Iar cea de-a doua dimensiune este întâmpinarea: cel la care sunt trimis este pentru mine „unul din cei prea mici frați ai Domnului”. Dacă nu vom înțelege această taină a slujirii filantropice, vom putea săvârși multe fapte bune, dar filantropie nu va fi. În practică, gestul filantropic este taină, este transformarea darului de slujire omenească, sărmană și neputincioasă, în iubire și slujire dumnezeiască. Se împlinește acolo cuvântul Mântuitorului: „Ce ați făcut unuia dintr-acești frați ai mei prea mici, Mie Mi-ați făcut”...

Cred că și cel la care suntem trimiși, aproapele nostru, pentru a deveni pentru noi cel cu care se identifică Domnul, are nevoie de actul fără de care, pâinea și vinul – despre care Mântuitorul spune: „Acesta este Trupul Meu și acesta este Sângele Meu” – nu se transformă în Trupul și Sângele Lui! Acest act liturgic este Epicleza. La fel și în relația mea cu aproapele. Fără Epicleză, fără chemare Duhului Sfânt pe Care mi-L trimite Cel ce mă trimite la aproapele, relația mea cu acela rămâne relație omenească, iar faptele mele vor fi în numele meu și spre slava mea. Acela va fi pentru mine Vasile care e bolnav, sau Ionel care are o decepție sau, Carmen care se droghează, iar nu Hristos. Fără Duhul Sfânt nu-L pot vedea pe Mântuitorul în aproapele, nu-l pot simți, nici măcar gândi prezența în acela. Pot să-mi spun lozinca, pot să mă sugestionez, dar felul în care îl voi vedea pe aproapele meu îmi va dovedi că nu pe Domnul Îl privesc în El. Atunci nu-mi rămâne decât să strig: „Doamne, nu mă lăsa să uit că Tu M-ai trimis și că la Tine am venit! Fără Tine sunt plină de mine, fără Tine mi-e greu, fără Tine îmi vine să o rup la fugă, fără Tine mă plictisesc... iată, fără Tine judec și mă plâng că: ăsta, după ce că îi fac bine, mai vorbește și urât cu mine, că nu e mulțumit, că nu mi e recunoscător...”. Acestea sunt gesturile și gândurile mele firești, pe care le fac și le am eu în firea mea căzută. Dar dacă strig la Dumnezeu, în clipa aceea se întâmplă acel ceva. De ce se întâmplă? Pentru că vine Duhul Sfânt și transformă inima mea și transformă omul din fața mea și noi devenim loc de întâlnire și prezență reală a lui Hristos. Altfel, El, Domnul, este în fratele meu și fratele Lui, dar nu este pentru mine. Cred că aceasta este lucrarea pe care suntem chemați s-o reînvățăm în Sfânta noastră Biserică. Altminteri, ne vom face frumoși datorită socială, vom deveni asistenți sociali de la care, această societate de consum va cere ceea ce va considera ea că este bine. ...

Fără cunoașterea pe viu a filantropiei Mântuitorului, fără să experimentăm în propria noastră viață că El S-a întrupat din iubire de oameni, că S-a făcut Om ca să ridice păcatele mele, nu voi putea face vreun act filantropic. Nu voi cunoaște iubirea Lui și nu voi dori bucuria Lui dacă, măcar în Taina Sfintei Spovedaniei, nu-l voi da păcatele mele ca să le ridice de la mine. Dacă voi continua doar să-L informez: Doamne am mințit, am furat, am copiat și-mi pare rău... Dacă asta voi face, voi căuta mereu compensații în micile și ucigătoare plăceri trecătoare și voi rămâne în veci cu părerea de rău care nu este pocăință. Ce să fac? Cum să fac? Iarăși zic: e atât de simplu! Mă duc la El, mă arăt Lui, îi încredințez Lui păcatele mele așa cum i-am încredințat și realizările mele și cer iertare și cer să ia de la mine păcatele mele, să ridice de la mine povara lor: Am mințit, Doamne, ridică de la mine minciuna; Doamne, am furat, ridică asta de la mine... Și dacă ne-am pârî așa mereu, măcar cu răvna pe care o avem când ne pârâm aproapele, am învăța să urâm păcatul și să râvnim bucuria iertării, pentru că am simțit în noi iubirea Lui de oameni. Dar dacă nu facem asta, nu vom intra în Bucuria Lui! De ce? Pentru că este iubitor de oameni și ne oferă bucuria și mă slujește numai la cererea mea și numai dacă Îl primesc. Nu năvălește peste noi să ne facă fapte bune. Trebuie invitat și această invitație este chiar pragul intrării în bucurie.

Urmează apoi, o a treia etapă în care Mântuitorul ne spune: „De acum nu vă mai numesc pe voi slugi, voi sunteți prietenii Mei”. Acum intrăm mai profund în subiectul conferinței noastre, pentru că Evanghelia folosește pentru cuvântul „prieten”, cuvântul grec „filia”, astfel încât traducerea exactă ar fi: „sunteți iubiții mei”. Așadar, acum devenim iubiții Domnului, nu mai suntem slugi. Cum? De ce? Ne zice Domnul cu limpezime: „pentru că faceți ce V-am poruncit Eu”. Pare același cuvânt ca și cel spus slugii netrebnice, dar este o mare deosebire: acum ucenicul nu mai face toate acestea pentru că era dator să le facă, ci pentru că acum știe toate cele pe care i le-a spus Domnul, Îl cunoaște. El este cu mine și Eu sunt cu El. Acum porunca Lui este în mine, este știința mea, este prezența Lui în mine. Acum suntem prieteni, iubiți. Acum trăim filantropia Lui în noi! În noi simțim că Și-a dat viața pentru noi din iubire! Nu vom simți jertfa Mântuitorului, nu vom putea profita de bucuria și plăcerea pe care ne-o dă în locul micilor noastre plăceri, dacă nu vom simți că Și-a dat viața pentru noi. Nu să credem, nu să ne gândim, ci să simțim că Și-a dat viața

pentru noi. Atunci sunt prietenul Lui. Și să fac ce spune El, să fac poruncile Lui. Dar cine, se întrebă omul îndoielnic, cine poate împlini toate poruncile? Nu vă temeți, spune Domnul, îndrăzniți, Eu am biruit lumea. Cum? Să îndrăznesc să biruiesc și eu cum a biruit El? Dar El este Dumnezeu! Nu, nu acesta este înțelesul. Vă dați seama că de am fi putut birui ca El, am fi putut să o facem și fără El.

Nu, biruința noastră este chiar biruința Lui. El ne cheamă să intrăm în biruința Lui, să îndrăznim să profităm de biruința Lui, să primim darul Lui. El a biruit și noi nu avem decât de profitat de această biruință. Să ne-o însușim, să o primim, să fie a noastră. Cum? Primindu-L pe El, mâncându-L pe El ca să avem Viața în noi. El, Domnul, Viața Lui este biruința noastră. Să îndrăznim să ne împărtășim, să îndrăznim să nu mai privim Sfânta Împărtășanie ca pe o recompensă pentru merite și vrednicie (Doamne, cine e vrednic?), ci ca ceea ce este în esența ei: leac împotriva morții, medicament pentru neputința mea. Dacă nu-L avem pe Domnul în noi nu avem ce dăruia celui de lângă noi! El este iubitor de oameni și noi ducem iubirea Lui celor la care suntem trimiși...

Vrăjmașul ne-a despărțit atunci la cădere și de atunci ne tot divide, ne tot desparte, ne tot separă, chiar și în părutele fapte bune. Și această vrăjmășie își are capcanele ei și în slujirea aproapei.

Cea mai periculoasă este capcana alterării acestei slujiri în slujire socială, în activism. În loc să fim lucrătorii filantropiei lui Dumnezeu, devenim activiști, activiști ai Bisericii, activiști ai credinței! Atunci eu sunt acela care fac, eu mă duc, eu spun, eu ajut, în numele meu și pentru slava mea, sau, uneori chiar pentru numele lui Hristos, dar un Hristos care nu este una cu cel la care sunt trimis. Lucrarea activistului nu este act liturgic. Deosebirea dintre activismul social, dintre datorită socială făcută din perspectivă seculară și cea bisericească este ca deosebirea dintre tabloul religios și icoană...

Și tot așa, până vom îndrăzni să împlinim porunca de a ne iubi unii pe alții așa cum ne iubește pe noi Domnul! Până vom îndrăzni să ne purtăm poverile unii altora! Până vom învăța de la Domnul să fim blânzi și smeriți! Atunci, vom intra în ultima etapă a căii noastre către Casă, cea a înfierii. Atunci, când vom fi fii în Fiul, aproapele nostru va fi fratele nostru și fratele Domnului nostru și iubirea noastră va fi una cu filantropia lui Dumnezeu, iar slujirea noastră va fi una cu Liturgia Sfintei noastre Biserici! Așa să ne ajute Dumnezeu!

Maica Silvana Vlad

Poveste de Paști - Salcia plângătoare

Toate au în lume explicații. Despre multe lucruri ne vin, din vremuri străvechi, legende care, prin gravitatea și tonusul lor, ne impresionează. Pentru că e Paștele, pentru că scormonim după răspunsuri, pentru că sufletul ni se opintește de plâns când ne gândim la patimile Mântuitorului, am să vă spun, în câteva cuvinte, povestea copacului care l-a plâns întâia oară pe Iisus. Salcia cea cumplit plângătoare... Tortura lui Iisus Se spune că, pe vremea când Hristos colinda lumea ca să-și spună învățăturile, nu era, niciunde, copac mai falnic și mai mândru ca salcia. Înalt, trufaș, drept, cu ramurile gata să rănească albastrul cerului, așa era atunci salcia. Un astfel de copac s-ar fi aflat și în apropiere de Sinedriu, unde Pilat din Pont îl judeca pe vinovatul fără vină de atunci, Iisus. Îl asculta, îl privea, îl judeca și nu-l

găsea, în sinea proprie, vinovat. Dar se autointitulase Mesia și trebuia să fie dat ca exemplu și altora.

Așa că Pilat a chemat străjile și le-a spus să facă ce-or ști, dar să-l schingiuiască pe judecat până va recunoaște că e vinovat. Oștenii au găsit cu cale să rupă din ramurile delicate, dar ferme, zvelte, dar puternice ale salciei din grădină câteva nuiele, cu care să-l „croiască” peste tot trupul pe condamnatul dat pe mâna lor de Pilat. Și au rupt, și iar au rupt crengi usturătoare din copacul falnic...

Salcia ar fi privit cu îngăduință excesul soldaților, căci nu bănuia pentru ce foloseau ei acele ramuri. Dar, după o vreme, Iisus a fost adus în grădină și legat chiar de tulpina salciei. Hainele i-au fost smulse fără milă, mâinile și picioarele ferecate, iar călăii s-au pus să-l lovească tocmai cu ramurile rupte mai devreme. Din trupul Mântuitorului țâșnea sânge năvalnic și roșu și salcia s-a cutremurat.

S-a îngrozit. S-a pus pe bocet și jelit. Se spune că se simțea vinovată că devenise, fără să vrea, obiectul de tortură al lui Iisus. Și, din mândră cum fusese de înălțimea și tulpina sa dreaptă, salcia și-a aplecat pe dată, cuprinsă de durere și rușine, ramurile. Și atâta le-a aplecat, de a ajuns cu ele la pământ. A sărutat cu frunzele sale firul de iarbă și a cerut iertare lui Hristos.

Iar El, care nu vărsa o lacrimă, care luase asupra Sa toate păcatele lumii, care iertase întreaga omenire, i-a dat și salciei îndurare și crezământ. De atunci, copacul mândru nu a mai existat. Salcia a rămas cu ramurile plecate și plângărețe să străjuiască lumea. Cunoscând povestea aceasta, mulți bătrâni au plantat la mormintele alor lor astfel de copaci, care să plângă în tăcerea celorlalți și pentru morții lor, când îl plâng, de o veșnicie, pe Hristos.

Nina Marcu

INFORMAȚII

Din agenda Părintelui Mitropolit Serafim

1 mart. - slujește Sf. Liturghie și predică la Parohia „Nașterea Domnului” din München (Protopop Alexandru Nan).

7 mart. - slujește Sf. Liturghie și predică în Schitul „Acoperământul Maicii Domnului” din Marginea - Suceava. Seara, participă la slujba Privegherii la Mănăstirea Popăuți-Botoșani.

8 mart. - Duminica Sf. Grigorie Palama - slujește Sf. Liturghie la Mân. Popăuți împreună cu Arhim. Ioan Harpa, starețul mănăstirii și un sobor de preoți și diaconi. Predică. Se întâlnește cu copiii (100) care beneficiază de burse din partea Mitropoliei.

12 mart. - participă în Catedrala din Cluj la Pavecernița mare și rostește cuvânt de învățătură. Se întâlnește cu studenți (aprox. 300) din Cluj și vorbește despre: „Credința și fapta una sunt”. Răspunde la întrebări.

13 mart. - slujește Taina Sf. Maslu la Mân. Cășiel - Dej și ține cuvânt de învățătură.

14 mart. - slujește, la Dej, Sf. Liturghie și Parastasul de 40 de zile pentru PC Pr. Protopop Teofil Herineanu. Predică.

15 mart. - slujește Sf. Liturghie și predică la Mân. Florești - Cluj.

20 mart. - participă la Centrul Mitropolitan la lucrările grupului director al Proiectului „Galați - 2020”.

22 mart. - slujește Sf. Liturghie și predică în Catedrala din Nürnberg.

23 mart. - participă la Denia Canonului cel Mare în Catedrala din Nürnberg.

24 mart. - participă la decernarea Premiului pentru integrare conferit de autoritățile orașului Offenbach am Main Parohiei

Ortodoxe Române „Sf. Nicolae” (PC Prot. Ștefan Anghel).

25 mart. - Buna Vestire - slujește Sf. Liturghie și predică la Parohia din Offenbach.

27 mart. - participă la Denia Acatistului Bunei Vestiri în Catedrala mitropolitană din Nürnberg și ține cuvânt de învățătură.

29 mart. - slujește Sf. Liturghie și predică în Catedrala mitropolitană din Nürnberg.

Din agenda P.S. Episcop Sofian

1 mart. - slujește Sf. Liturghie și predică la biserica Sf. Ioan Botezătorul (AHK) din München.

6 mart. - participă la întâlnirea ierarhilor, membrii ai Conferinței Episcopilor Ortodocși din Germania cu clerul din München.

7 mart. - participă la Conferinței Episcopilor Ortodocși din Germania, desfășurată la Schitul Sf. Elisabeta din Buchendorf.

8 mart. - slujește Sf. Liturghie împreună cu ceilalți membrii ai Conferinței Episcopilor Ortodocși din Germania, la biserica greacă a Tuturor Sfinților din München.

9 mart. - vizitează șantierul bisericii în construcție al Parohiei Buna Vestire din München; poartă discuții cu P.C. Pr. Simion Felecan

14 mart. - săvârșește la Augsburg (paroh P.C. Pr. Ciprian Suci) Taina Sf. Maslu și ține un cuvânt de învățătură.

15 mart. - săvârșește Sf. Liturghie și predică la Augsburg.

16-17 mart. - participă, la Berlin, la ședința comisiei comune a Conferinței Episcopale Catolice și a Conferinței Episcopilor Ortodocși din Germania.

19 mart. - împreună cu P.C. Pr. Ciprian Su-

ciu, are o întâlnire la Augsburg cu prelatul Dr. Bertram Meier în vederea obținerii unui locaș de cult potrivit pentru comunitatea din Augsburg. În acest sens, vizitează două locații. Se întâlnește cu dl. Ing. Josef Eichert cu privire la proiectul Așezământului bisericesc din München. Participă la Recepția oferită de Alteța Sa Regală Ducele Franz de Bavaria în Palatul Nymphenburg din München.

21 mart. - săvârșește Taina Sf. Maslu la Kassel împreună cu P.C. Pr. Paroh Ovidiu Ioan. Vorbește credincioșilor despre înțelegerea creștină a suferinței și răspunde la întrebări.

22 mart. - slujește Sf. Liturghie și predică la Kassel cu prilejul hramului (Bunavestire); participă la agapă.

25 mart. - săvârșește Sf. Liturghie și predică la Capela Sf. Siluan.

29 mart. - slujește Sf. Liturghie și predică la Parohia Bunavestire din München (paroh P.C. Pr. Simion Felecan), cu prilejul hramului; participă la agapă.

Rumänische Orthodoxe Metropolie (KdöR)

Fürther-Str.166- 168 D-90429 Nürnberg
Tel.: (49)0911/ 3236910; Fax: /3236912
E-Mail: mitropolia@mitropolia-ro.de
Internet: www.mitropolia-ro.de

Abonament:15.50 Euro/ anual (inclusiv porto)

Bankverbindung: Liga Bank EG
IBAN: DE 65 7509 0300 0001 1678 04
BIC: GENODEF1M05

Dorim să reamintim că plata cotizației la Sf. Biserică este o datorie spirituală, pe care orice creștin ortodox trebuie să o facă. Din darul lui Dumnezeu, trebuie să aducem și noi dar Casei Lui!